

Ціною відваги

[Любов Авдєєва, студентка групи АП-38]

#16-17 от 24.06.2010

Для нас завжди буде святом 9 Травня. У ці весняні дні закінчився великий шлях, позначений багатьма жертвами. Шанобливо вклонімося в ці дні й тим, хто пройшов цю страхітливую війну і дожив до 65-річчя Перемоги, і тим, кого немає поряд з нами.

Квітуча земля України... У 1941 році її всю було понівечено окопами, ровами й бліндажами. Її потоптали залізні чоботи гітлерівських солдат.

Важкими чобітьми солдати

Хотіли сонце розтоптати.

Вони ішли, страшні і люті,

Чавили сонце в каламуті.

Вони пройшли у даль багряну,

Лишили сонце, ніби рану.

Дмитро Павличко «Притча про сонце».

Але вона не скорена. Уранці вона підіймає своє знесилене обличчя й дивиться на схід, на червоне сонце, що встає над землею й шепоче: «Сини мої! Ви чуєте мене, соколи?».

І відповідають тихо їй сини: «Ми чуємо тебе! Ми йдемо до тебе, Україно!»

Україна зазнала страшного удару ворожих армій. Міста, села – все було в потворних руїнах.

Знищено так багато людей, що до цього часу не можна назвати точної цифри. Скільки полягло воїнів, а скільки знищено мирного населення!

Ще не забули ми і не забудемо плач,

Почутий уночі із Бабиного яру.

Дмитро Павличко «Що зв'язане віками».

Наша армія змушена була відступати, бо бійці були не готові дати відсіч ворогові. Мужньо переживали жах війни, про який не забудуть і потомки у віках, бо це таке горе, така наруга над українським народом, яка лежить за межами обурення і відчаю.

Спалена вогнем ворога, заморожена великими морозами зими 1941 року, колись квітуча українська земля була гола й голодна. Ліси, що не спалили німці, залишилися пораненими,

але спроможними сховати тисячі партизан.

Німці не мали спокою на чужій землі, за кожним деревом їх чекала смерть. Поклявся народ: «Ждатиме вас помста на усіх стежках!». Зібрав народ сили, почав бити ворога. Вогнем, мінами, кулями бійці нагадували ворогу про помсту. Народ бив німців за знищені міста і села, за Харків, за греблю Дніпрогесу, за спалені книжки Тараса Шевченка. Йшли вперед сини Вітчизни – гроза німецьких окупантів. Йшли дорогою слави герої роману О. Гончара «Прапорonosці». Ми бачимо справжніх героїв, захисників Вітчизни, готових віддати життя за мир і щастя рідного народу. О. Гончар розповів, як війна лягла найважчим тягарем на плечі рядового солдата. Скільки молодих людей загинуло на фронті! Гинув цвіт нашої держави. Солдати-фронтвики випили повну чашу страждань Великої Вітчизняної війни.

Серце народне завжди мужнє в годину небезпеки, і завжди пам'ятає тих, хто в годину цих небезпек був чистим душею й твердим духом.

Так пам'ятають, читають у літописах про Євпатія Коловрата, який перебив силу-силенну татарського війська, і загинув як герой, так почитають пам'ять Дмитра Донського. Так назавжди народ збереже у своєму серці імена героїв Великої Вітчизняної війни – рядових і генералів, санітарок і лікарів.

І живуть у пам'яті народу

Його вірні дочки і сини,

Ті, що не вернулися з походів

Грізної, великої війни.

В. Симоненко «Салюти миру».

З ними поряд ішла мужність, вони стали легендою. Про них склали пісні, вірші. За ними буде вічно плакати мати:

Там, де Лаври золота константа

Височіє в гомоні століть,

Мати Невідомого солдата

На могилі, наче тінь стоїть.

Д. Павличко «Син».

Будемо вічно вдячні тим, хто віддав своє життя, свою молодість і здоров'я за нашу свободу, за можливість зустріти мирну зорю, слухати спів солов'я в зеленім гаю.